

Ambrus Máté

Máté 18:3

Most már csak mi lakunk itt, Észanya, Észapa és én, és van egy albérlőnk is, egy arany ember, akinek a szakálla és a haja is aranyból van, és a falon van neki az ágya, egy kényelmetlen fakereszt, azon alszik mindig a fejét a vállára hajtva. Eddig öten voltunk, de a Dédi köszönés nélkül ment el karácsony előtt, és bocsánatot sem tudtam kérni tőle, hogy a múlt héten azt mondtam: Fújj! A Dédi nagyon szeretett engem, és szerette nézni, ahogy eszem, ezért sokszor kivitt a piacra lángost enni. Amikor Észanya hasában voltam, a Dédi minden nap lángost hozott nekünk, ezért szerethettem annyira a lángost meg a Dédit.

A Dédit azért is, mert azzal a kezével, amin csipeszből volt az ujja, mindig befogta az orrom, ha elsiettünk a hentespult előtt, mert tudta, hogy annyira nem szeretem a piac nyálkás hússzagát, hogy máris hányni fogok. Aztán mégis azt mondtam neki, hogy fújj. A Dédi mindig adott zsepént nagyburgonyára, hogy vegyek magamnak a cukrászdában, mert szerette nézni, hogy én mennyire szeretem szopogatni a marcipángolyókról a kakaóport, cserébe csak egy puszit kért, én meg elvettem a pénzt, de puszit nem adtam, hiába szólt rám Észapa, hogy illene meghálálnom a Dédi kedvességét, én nem akartam. Fújjoltam, mert öreg arca volt a Dédinek. Tele volt firkálva mindenféle vonalakkal és lassan le is folyt a koponyájáról. Észapa a fali emberre mutatott, hogy neki most egy sebbel több lett a bordája környékén, és az a seb fáj neki a legjobban, és az arany ember mintha tényleg felébredt volna és ráncolta volna a szemöldökét, hogy gyerek létemre milyen gonosz vagyok. A Dédi legyintett, hogy semmi baj, de a szája furcsán állt, és abból tudtam, hogy tényleg gonosz vagyok.

Biztosan a fújj miatt ment el. Korán kelt és felvette a fekete pongyoláját, amire a kertben szedett bűdöskéket szokta felvarrni, ha az előzőek már elhervadtak. Mindig abban a pongyolában sétált a ház előtt, amíg sétálni tudott, múlt héten már nem sétált, hanem az ágyban feküdt miattam, és amikor elment, magával vitte még a lepedőt is. Csak üres ágyat és egy párnát hagyott maga után. Kérdeztem Észanyát, hogy hová ment a Dédi, és azt válaszolta, hogy nincs semmi baj, vissza fog jönni. De eddig nem jött. Most különös izgalom feszíti a mellkasomat, mindenáron ki akarom bontani az ajándékokat, Észanya türelemre int a bejgli szeletelése közben, de nekem már most látomásom van, legót látok, amiből egy egész várost fel lehet építeni, és csudaszép motort, mint a szomszéd bácsié, amivel végigberreghetek a városon és hajamba kap majd a szél. Aztán eljön a hat óra, csilingelnek, és a fenyőfa alá vethetem magam és kihámozhatom a legjobb ajándékot, amit a csomagolópapírról is felismerek, azt Auntie küldte Amerikából. Lego van benne, és építem is a várost a felhőkarcolókkal és autókkal. De van ott több ajándék is, széttépem a következő csomagot, vonat van benne, ráülök, most én vagyok a kalauz és a Nyugati pályaudvarról indulok valamerre.

Csörgés. Észanya az ajtóhoz siet, leemeli a kagylót a falról, közben én hordó vagyok és gurulok a parkettán Észanya lábához, aztán vissza a falig és megint a lábhoz, és elterülök a parkettán és

mosolygok, amikor az ablak üldözni kezdi a szekrényt, a szekrény az ajtót, Észanya meg menekül mindkettő elől kezében a kagylóval, de hirtelen nem ismerem rá. A kagylóból hideget leheltek rá, az arca elsápadt és jégvirágok nyíltak az orrán, a szája lila lett. Fülig érő szája szokott lenni Észanyának, de most kicsivé zsugorodott és az arca közepéről az állára kúszott, és tátog valami szomorút. Nem értem, ezért inkább labdázni kezdek, Észanyához gurítom a labdát, és a remegő térdének dőlve pattogatom tovább. Észanya leteszi a kagylót és áll. A labda pattog a kezem alatt. Valami a fejemre csöppen. Aztán több valami. A szobában hirtelen esni kezd az eső, és a hajam teljesen elázik. Felnézek. Észanya szeméből esik az eső, és amikor észreveszi, hogy nézem, megtörli az arcát, szólni próbál, de valami a torkán akad és útját állja a hangnak. Újrakezdi, hallkan: „Meghalt a Dédi...a Dédi meghalt.” Kiszalad a konyhába és becsukja az ajtót. Hallom a szipogását és játszom tovább. Újra esik. Aranypöttyök gyűlnek össze a parkettán, felnézek és látom, hogy a fali emberből jön az eső. Felébredt, mert biztosan kényelmetlen volt neki az a keresztágy és most felemeli a fejét és lehajol hozzám:

– „Bizony mondom nektek, ha nem változtok meg, s nem lesztek olyanok, mint a gyerekek, nem mentek be a mennyek országába”, lásd Máté 18:3... De rád ez nem vonatkozik!

– Miért?

A fali ember hirtelen elnémul és egy újabb csepp kerül elő a szeméből, aztán olyan szigorúsággal folytatja, ahogy Észanya szokta, ha haragszik rám:

– Mert te nem vagy jó gyerek! Lelketlenül játszol tovább, mintha neked a Dédi soha nem is lett volna!

